
ZOHAR FOR THE THREE MEALS OF SHABBAT

Aramaic Zohar with Hebrew translations
Prepared by: Zion Nefesh

Future updated versions of this file will be available for download on the website

DailyZohar.com

This file can be distributed freely but not for profit

Zohar for the first meal of Shabbat

חקלא דתפוחין קדישין

Read after the blessing of Hamotzie

444. זכור את יום השבת לקדשו. רבי יצחק אמר, כתוב (שם א) ויברך אלהים את יום השביעי, וכתוב במן (שמות טז) ששת ימים תלקטוהו וביום השביעי שבת לא יהיה בו. כיון שלא נמצא בו מזונות, איזו ברכה נמצאת בו?

445. אלא הכי תאנא, כל ברפאן דלעילא ותתא, ביומא שביעאה תליון. ותאנא, אמאי לא אשתכוזו מנא ביומא שביעאה, משום דההוא יומא, מתברכאן מיניה כל שיתא יומין עלאין, וכל זוד וזוד יהיב מזונייה לתתא, כל זוד ביומוי, מההיא ברכה דמתברכאן ביומא שביעאה.

446. ובגייני כה, מאן דאיהו בדרגא דמהיבנותא, בעי לסדרא פתורא, ולא תקנא סעודתא בלילא דשבתא, בגין דיתברך פתוריה, כל אינון שיתא יומין, דהא בההוא זמנא, אודמן ברכה, לאתברכא כל שיתא יומין דשבתא, וברכתא לא אשתכוזו בפתורא ריקנא. ועל כה, בעי לסדרא פתוריה בלילא דשבתא, בנהמי ובמזוני.

447. רבי יצחק אמר, אפילו ביומא דשבתא נמי. רבי יהודה אמר, בעי לאתענגא בהאי יומא, ולמיכל תלת סעודתי בשבתא, בגין דישתכוזו שבעא וענוגא בהאי יומא בעלמא.

448. רבי אבא אמר, לאודמנא ברכתא באינון יומין דלעילא, דמתברכאן מהאי יומא. והאי יומא, מליא רישיה דזעיר אנפין, מטלא דנזוית

444. (שמות כ) זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, כְּתוּב (שְׁמוֹת כ) וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְכָתוּב בְּמִן (שְׁמוֹת טז) שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקַטְהוּ וּבְיוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת לֹא יִהְיֶה בּוֹ. כִּיּוֹן שְׁלֹא נִמְצָא בּוֹ מִזְנוֹת, אִיזוּ בְרָכָה נִמְצָאת בּוֹ?

445. אֲלָא הֲכִי תֵאנָא, כָּל בְּרַפְאָן דְּלַעִילָא וְתַתָּא, בְּיוֹמָא שְׁבִיעֵאָה תִּלְיִין. וְתֵאנָא, אַמַּאי לֹא אֲשֵׁתְכוּזוּ מִנָּא בְּיוֹמָא שְׁבִיעֵאָה, מִשּׁוּם דְּהֵהוּא יוֹמָא, מִתְבְּרַכְאָן מִיְנֵיהּ כָּל שֵׁיתָא יוֹמִין עֲלָאִין, וְכָל זוּד וְזוּד יְהִיב מִזְנוֹיְהּ לְתַתָּא, כָּל זוּד בְּיוֹמוֹי, מִהֵיאָה בְּרָכָה דְּמִתְבְּרַכְאָן בְּיוֹמָא שְׁבִיעֵאָה.

446. וּבְגֵינֵי כַּה, מֵאֵן דְּאִיהוּ בְּדִרְגָא דְּמַהִיבְנוֹתָא, בְּעֵי לְסִדְרָא פְתוּרָא, וְלֹא תִקְנָא סְעוּדָתָא בְּלִילָא דְשַׁבְּתָא, בְּגִין דִּיתְבָּרַךְ פְתוּרֵיהּ, כָּל אִינוּן שֵׁיתָא יוֹמִין, דְּהֵא בְּהֵוּא זְמַנָּא, אִודְמֵן בְּרָכָה, לְאִתְבְּרַכָּא כָּל שֵׁיתָא יוֹמִין דְשַׁבְּתָא, וּבְרַכְתָּא לֹא אֲשֵׁתְכוּזוּ בְּפְתוּרָא רִיקְנָא. וְעַל כַּה, בְּעֵי לְסִדְרָא פְתוּרֵיהּ בְּלִילָא דְשַׁבְּתָא, בְּנֵהֲמֵי וּבְמִזְנוֹיְהּ.

447. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, אֲפִילוּ בְּיוֹמָא דְשַׁבְּתָא נְמִי. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, בְּעֵי לְאִתְעַנְגָּא בְּהַאי יוֹמָא, וּלְמִיכַל תְּלַת סְעוּדָתֵי בְּשַׁבְּתָא, בְּגִין דִּישֵׁתְכוּזוּ שֶׁבַע אִוְנוֹתָא בְּהַאי יוֹמָא בְּעַלְמָא.

448. רַבִּי אַבָּא אָמַר, לְאִודְמֵנָא בְּרַכְתָּא בְּאִינוּן יוֹמִין דְּלַעִילָא, דְּמִתְבְּרַכְאָן מִהַאי יוֹמָא. וְהַאי יוֹמָא, מְלִיא רִישֵׁיהּ דְּזַעִיר אַנְפִּין, מִטְּלָא דְּנִזְוִית

מעתיקא קדישא סתימא דכלא, ואטיל לזוקלא דתפוזין קדישין, תלת זמני, מכד עייל שבתא, דיתברכו פלהו כוזא.

449. ועל דא בעי בר נש, לאתענגא תלת זמנין אפין, דהא בהא תליא מהימנותא דלעילא, בעתיקא קדישא, ובזעיר אפין, ובזוקלא דתפוזין. ובעי בר נש לאתענגא בהו, ולמוזדי בהו. ומאן דגרע סעודתא מנייהו, אזוי פגימותא לעילא ועונשיה דההוא בר נש סגי.

450. בגיני כה, בעי לסדרא פתוריה, תלת זמני, מכד עייל שבתא, ולא ישתכוז פתוריה ריקניא, ותשרי ברכתא עליה, כל שאר יומי דשבתא. ובהאי מלה, אזוי, ותלי מהימנותא לעילא.

451. רבי שמעון אמר, האי מאן דאשלים תלת סעודתי בשבתא, קלא נפיק ומכרוא עליה, (ישעיה נח) אז תתענג על יי, דא סעודתא זוזא, לקבל (ויקרא רפ"ח ע"ב) עתיקא קדישא דכל קדישין. והרכבתיך על במותי ארץ, דא סעודתא תנינא, לקבל זוקלא דתפוזין קדישין. והאכלתיך גזולת יעקב אביה, דא הוא שלימו דאשתלים בזעיר אפין.

452. ולקבליהו בעי לאשכמא סעודתיה, ובעי לאתענגא בכלהו סעודתי, ולמוזדי בכל זוד וזוד מנייהו, משום דאיהו מהימנותא שלימותא. ובגין כה, שבתא אתיקר, מכד שאר זמנין וזמנין, משום דכלא ביה אשתכוז, ולא אשתכוז הכי בכלהו זמני וזמני. אמר רבי זוייא, בגין כה, משום דאשתכוז כלא ביה, אידכר תלת זמנין. דכתיב, (בראשית ב) ויכל אלהים ביום השביעי. וישבות ביום השביעי. ויברך אלהים את יום השביעי.

אנפין מטל שנוחת מהעתיק הקדוש הנסתר של הכל, ומטיל לשדה התפוחים הקדושים של פעמים משנכנסת שבת, שכלם יתברכו באחד.

449. ועל זה צריך אדם להתענג שלש הפעמים הללו, שהרי בזה תלויה האמונה העליונה – בעתיק הקדוש, ובזעיר אנפין, ובשדה התפוחים. וצריך אדם להתענג בהם ולשמח בהם. ומי שגורע סעודה מהם, מראה פגם למעלה, וענשו של האדם ההוא גדול.

450. משום כך צריך לסדר שלחנו שלש פעמים משנכנסת שבת, ולא ימצא שלחנו ריק, ותשרה עליו הברכה כל שאר ימות השבת, ובדבר הזה מראה ותולה את האמונה העליונה.

451. רבי שמעון אמר, זה מי שמשלים שלש סעודות בשבת, קול יוצא ומכריז עליו: (ישעיה נח) אז תתענג על ה'. זו סעודה אחת בנגד העתיק הקדוש של כל הקדושים. והרכבתיך על במותי ארץ – זו סעודה שניה בנגד שדה התפוחים הקדושים. והאכלתיך גזולת יעקב אביך – זוהי השלמות שהשתלמה בזעיר אנפין.

452. ובנגדם צריך להשלים סעודתו, וצריך להתענג בכל הסעודות ולשמח בכל אחת ואחת מהן, משום שהיא האמונה השלמה, ומשום כך השבת נתכפרה מכל שאר הזמנים והחגים, משום שהכל בה נמצא, ולא נמצא כך בכל הזמנים והחגים. אמר רבי חייא, משום כך, משום שהכל נמצא בו, נזכר שלש פעמים, שבתוב (בראשית ב) ויכל אלהים ביום השביעי. וישבות ביום השביעי. ויברך אלהים את יום השביעי.

453. רבי אבא, (נ"א רב המנונא סבא) כד הוה יתיב בסעודתא דשבתא, הוי זודי, בכל זוד וזוד, והוה אמר, דא היא סעודתא קדישא, דעתיקא קדישא סתימא דכלא. בסעודתא אזורא הוה אמר, דא היא סעודתא דקודשא בריה הוא. וכן בכלהו סעודתי, והוה זודי בכל זוד וזוד. כד הוה (דף פ"ח ע"ב) אשלים סעודתי, אמר אשלימו סעודתי דמהימנותא.

453. רבי אבא (רב המנונא סבא), בשעה יושב בסעודת השבת, היה שמח בכל אחת ואחת, והיה אומר: זוהי סעודה קדושה של העתיק הקדוש הנסתר של הכל. בסעודה האחרת היה אומר: זוהי סעודה של הקדוש ברוך הוא, וכן בכל הסעודות. והיה שמח בכל אחת ואחת. בשעה משלים את הסעודות, אומר: נשלמו סעודות האמונה.

454. רבי שמעון, כד הוה אתי לסעודתא, הוה אמר הכי, אתקיננו סעודתא דמהימנותא עלאה, אתקיננו סעודתא דמלכא, והוה יתיב וזודי. כד אשלים סעודתא תליתאה, הוו מברחי עליה, או תתענג על יי והרפבתיך על במתי ארץ והאכלתיך גוזלת יעקב אביך.

454. בשרבי שמעון היה בא לסעודה, היה אומר כך: התקינו סעודה של האמונה העליונה. התקינו סעודת המלך. והיה יושב ושמח. בשששלים סעודה שלישית, היו מברזים עליו: (ישעיה נח) אז תתענג על ה' והרפבתיך על במתי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך.

455. אמר רבי אלעזר לאבוי, אלין סעודתי הין מתתקנין. אמר ליה, ליליא דשבתא, כתיב, והרפבתיך על במתי ארץ. ביה בליליא, מתברכא מטרוניתא, וכלהו זוקל תפוזין, ומתברכא פתוריה דבר נש, ונשמתא אתוספת, וההוא ליליא, זודה דמטרוניתא הוי. ובעי בר נש למזודי בוזדוותא, ולמיכל סעודתא דמטרוניתא.

455. אמר רבי אלעזר לאביו, אין מתקנים את הסעודות הללו? אמר לו, ליל שבת כתוב והרפבתיך על במתי ארץ. בו בלילה מתברכת הגבירה וכל שדה התפוחים, ומתברך שלחנו של אדם, ונשמה נוספת, ואותו הלילה שמחת הגבירה הוא. וצריך אדם לשמח בשמחה ולאכל סעודת הגבירה.

ברוך יי לעולם אמן ואמן

Zohar for the second meal of Shabbat

עתיקא קדישא

After the morning prayers, preferably before midday.

456. ביום השבת, בסעודה השנייה כתוב אז תתענג על ה'. על ה' ודאי. שאותה שעה נגלה העתיק הקדוש, וכל העולמות בשמחה, והשלמות והחדוה של העתיק אנו עושים, וזוהי סעודתו ודאי.

457. בסעודה השלישית של שבת כתוב והאכלתיך נזולת יעקב אביך. זוהי הסעודה של זעיר אנפין שהוא בשלמות. וכל ששת הימים מאותה שלמות מתברכים. וצריך אדם לשמח בסעודתו ולהשלים הסעודות הללו, שהן סעודות האמונה השלמה של זרע קדוש של ישראל, שהאמונה העליונה היא שלהם ולא של עמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ומשום כך אמר, (שמות לא) בני ובין בני ישראל.

458. בא וראה, בסעודות הללו נודעים ישראל שהם בני המלך ושהם מהיכל המלך ושהם בני האמונה, ומי שפוגם סעודה אחת מהם, מראה פגם למעלה, ומראה את עצמו שאינו מבני המלך העליון, שאינו מבני היכל המלך, ושאינו מזרע קדוש של ישראל, ונותנים עליו חמר של שלשה דברים – דין הגיהנם וכו'.

459. ובא ראה, בכל שאר הזמנים והחגים צריך אדם לשמח ולשמח את העניים, ואם הוא שמח לבדו ולא נותן לעניים – ענשו רב, שהרי לבדו שמח,

456. ביוםא דשבתא, בסעודתא תניינא, כתיב (ישעיה נח) אז תתענג על יי'. על יי' ודאי. דהיא שעתא אתגליא עתיקא קדישא, וכלהו עלבין בוזוותא, ושלימו וזוודותא דעתיקא עבדין, וסעודתא דיליה הוא ודאי.

457. בסעודתא תליתאה דשבתא, כתיב והאכלתיך נזולת יעקב אביך. דא היא סעודתא דזעיר אנפין, דהוי בשלימותא. וכלהו שיתא יומין, מההוא שלימו מתברכן. ובעי בר נש לבוזדי בסעודתיה, ולאשכמא אלין סעודתי, דאינון סעודתי מהיבנותא שלימתא, דזרעא קדישא דישראל, די מהיבנותא עלאה, דהא דילחון היא, ולא דעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ובגני כה אמר, (שמות לא) בני ובין בני ישראל.

458. תא וזוי, בסעודתי אלין, אשתמודעון ישראל, דאינון בני מלכא. דאינון מהיכלא דמלכא, דאינון בני מהיבנותא, ומאן דפגים זוד סעודתא בעייהו, אוזוי פגיבנותא לעילא, ואוזוי גרביה דלאו מבני מלכא עלאה הוא, דלאו מבני היכלא דמלכא הוא דלאו מזרעא קדישא דישראל הוא. ויהבין עליה זובמרא דתלת מלין, דינא דגיהנם וגו'.

459. ותא וזוי, בכלהו שאר זמנין וזמנין, בעי בר נש לזודי, ולבוזדי לבוספני. ואי הוא זודי בלזודוי, ולא יהיב לבוספני, עונשיה סגי, דהא בלזודוי זודי, ולא יהיב זודו לאזורא. עליה

כְּתִיב, (מלאכי ב) וזריתי פֶּרֶשׁ עַל פְּנֵיכֶם פֶּרֶשׁ זֹמְנִים. וְאִי אִיהוּ בְּשִׁבְתָּא זֹדִי, אִף עַל גַּב דְּלֹא יְהִיב לְאֹזְרָא, לֹא יְהִיב עָלֶיהָ עוֹנֵשָׁא, כְּשָׂאֵר זְמַנֵּין וְזֹמְנֵין, דְּכְתִיב פֶּרֶשׁ זֹמְנִים. פֶּרֶשׁ זֹמְנִים קְאָמַר, וְלֹא פֶּרֶשׁ שְׁבִתְכֶם. וְכְתִיב (ישעיה א) זֹדְשֵׁיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם שְׁנָאָה נְפֹשִׁי. וְאִלוּ שְׁבִת לֹא קְאָמַר.

וְלֹא נוֹתֵן שְׂמִיחָה לְאַחַר. עָלִיו כְּתוּב (מלאכי ב) וזריתי פֶּרֶשׁ עַל פְּנֵיכֶם פֶּרֶשׁ חֲגִיגִים. וְאִם הוּא שְׂמִיחָה בְּשִׁבְתָּא, אִף עַל גַּב שְׂלֵא נוֹתֵן לְאַחַר – לֹא נוֹתֵנִים עָלָיו עֲנֵשׁ כְּבִשְׂאֵר הַזְּמַנִּים וְהַחֲגִיגִים, שְׁבִתוּב פֶּרֶשׁ חֲגִיגִים. אָמַר פֶּרֶשׁ חֲגִיגִים, וְלֹא פֶּרֶשׁ שְׁבִתְכֶם. וְכְתוּב (ישעיה א) חֲדָשֵׁיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם שְׁנָאָה נְפֹשִׁי. וְאִלוּ שְׁבִת לֹא אָמַר.

460. וּבְגִינֵי כַּף כְּתִיב, בִּינֵי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וּמִשׁוּם דְּכָל מְהִימְנוּתָא אֲשֶׁתְּכוּזוּ בְּשִׁבְתָּא, יְהִיב לִיהּ לְבָר גֵּשׁ גֵּשׁ מִתָּא אֹזְרָא, גֵּשׁ מִתָּא עֲלָאָה, גֵּשׁ מִתָּא דְּכָל שְׁלִימוּ בְּהַ, כְּדוּגְמָא דְּעֲלָמָא דְּאֶתִי. וּבְגִינֵי כַּף אֲקָרִי שְׁבִתָּא. מְהוּ שְׁבִתָּא. שְׂמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. שְׂמָא דְּאִיהוּ שְׁלִים מִכָּל סְטְרוּי.

460. ומשום כך כתוב ביני ובין בני ישראל. ומשום שכל מהימנותא אשתכוזו בשבתא, יהיב ליה לבר גש גש מיתא אוזרא, גש מיתא עלאה, גש מיתא דכל שלימו בה, כדוגמא דעלמא דאתי. ובגיני כף אקרי שבתא. מהו שבתא. שמא דקודשא בריך הוא. שמא דאיהו שלים מכל סטרוי.

461. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְהָאִי כַּף הוּא. וְוִי לִיהּ לְבָר גֵּשׁ, דְּלֹא אֲשֶׁלִּים זֹדְוֹתָא דְּמִלְכָּא קְדִישָׁא. וּבִמָּן זֹדְוֹתָא דִּילִיהּ. אֲלִין תִּלְתָּ סְעוּדָתִי מְהִימְנוּתָא. סְעוּדָתִי דְּאֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב כְּלִיכָן בְּהוּ. וְכִלְהוּ זֹדְוֵי עַל זֹדְוֵי מְהִימְנוּתָא שְׁלִימוּתָא, מִכָּל סְטְרוּי.

461. אמר רבי יוסי, ודאי כף הוא. ווי ליה לבר גש, דלא אשלים זודותא דמלכא קדישא. ובמן זודותא דיליה. אלין תלת סעודתי מהימנותא. סעודתי דאברהם יצחק ויעקב כליכן בהו. וכלהו זודו על זודו מהימנותא שלימותא, מכל סטרוי.

462. תָּאנָא, בְּהַדִּין יוֹמָא מִתְּעַטְרֵן אַבְהֵן, וְכָל בְּנֵין יַעֲקֹב, מַה דְּלֹא הָכִי בְּכָל שָׂאֵר זֹמְנֵין וְזְמַנֵּין. בְּהַדִּין יוֹמָא, זִיבִיבִי דְּגִיהֲנָם זִיזוּזִין. בְּהַדִּין יוֹמָא, כָּל דִּינֵין אֲתַכְפִּיין, וְלֹא מִתְּעַרִין בְּעֲלָמָא. בְּהַדִּין יוֹמָא אֹרִייתָא מִתְּעַטְרָא בְּעֵטְרֵין שְׁלִימוּיִן. בְּהַדִּין יוֹמָא, זֹדְוֹתָא וְתַפְנוּקָא אֲשֶׁתְּמוּעַ, בְּמִאתָן וְזוּמְשֵׁין עֲלָמִין.

462. שנינו, ביום הזה מתעטרים האבות, וכל הבנים יונקים, מה שאין כן בכל שאר החגים והזמנים. ביום הזה רשעי הגיהנם נחים. ביום הזה כל הדינים נכפים ולא מתעוררים בעולם. ביום הזה התורה מתעטרת בעטורים שלמות. ביום הזה שמיחה ותפנוק נשמעים במאיתם וחמשים עולמות.

ברוך יי לעולם אמן ואמן

Zohar for the Third meal of Shabbat

רעוא דרעוין ועתיקא קדישא

Shabbat after prayer of Mincha, no later than 30 minutes before sundown.

463. בא וראה, בכל ששת ימי השבת, כשמגיעה שעת תפלת המנחה, הדין הקשה שולט וכל הדינים מתעוררים, אבל ביום השבת, כשמגיע זמן תפלת המנחה, נמצא רצון הרצונות, והעתיק הקדוש מגלה רצונו, וכל הדינים נכפים, ונמצא רצון ושמחה בכל.

464. וברצון הזה הסתלק משה, הנביא הנאמן הקדוש מן העולם, כדי להודיע שלא בדין הסתלק, ואותה שעה ברצון של העתיק הקדוש יצאה נשמתו ונטמנה בו. משום כך ולא ידע איש את קברתו כתוב. מה העתיק הקדוש טמיר של כל הטמירים, ולא יודעים עליונים ותחתונים – אף באן נשמה זו שנטמנה ברצון הזה שהתגלה בשעת תפלת מנחת השבת, כתוב ולא ידע איש את קברתו, והוא טמיר מכל הטמירים של העולם, והדין לא שולט בו. אשרי חלקו של משה!

465. שנינו, ביום הזה שהתורה מתעטרת בו, מתעטרת בכל, בכל אותן מצוות, בכל אותן גזרות וענשים, בשבעים ענפים של אור שזוהרים מכל צד וצד. מי ראה הענפים שיוצאים מכל ענף וענף, חמשה עומדים בתוך האילן, וכל הפנים אחוים בהם? מי ראה אותם שיערים שנפתחים בכל צד וצד, וכלם זוהרים ומאירים באותו האור שיוצא ולא פוסק?

463. תא וזוי, בכל שינתא יומי דשבתא, כד מטא שעתא דצלותא דמנוזה, דינא (קנ"ו ע"א) תקיפא שלטא, וכל דינין מתעריין. אבל ביומא דשבתא, כד מטא ערן דצלותא דמנוזה, רעוא דרעוין אשתכוז, ועתיקא קדישא גליא רצון דיליה, וכל דינין מתכפייין, ומשתכוז רעותא וזודו בכלא.

464. ובהאי רצון, אסתלק משה, נביאה מיהימנא קדישא מעלבא. בגין למנדע, דלא בדינא אסתלק, וההיא שעתא (דף פ"ט ע"א) ברצון דעתיקא קדישא נפק נשמתיה, ואתטמר ביה. בגין כה, (דברים לה) ולא ידע איש את קברתו כתיב. מה עתיקא קדישא, טמירא מכל טמירין, ולא ידעין עלאין ותתאין. אוף הכא, האי נשמתא דאתטמר בהאי רצון, דאתגליא בשעתא דצלותא דמנוזה דשבתא, כתיב ולא ידע איש את קברתו והוא טמיר מכל טמירין דעלבא, ודינא לא שלטא ביה. זכאה זוולקיה דמשה.

465. תאנא, בהאי יומא, דאורייתא מתעטרא ביה, מתעטרא בכלא, בכל אינון פקודין בכל אינון גזרין ועונשין, בשבעין ענפין דנהורא, דזוהרין מכל סטרא וסטרא. מאן זומי, ענפין דנפקין מכל ענפא וענפא, זומשא קיימין בגו אילנא, כלהו אנפין בהו אוזידן. מאן זומי, אינון תרעין דמתפתוון בכל סטר וסטרא, כלהו מזוהרין ונהרין, בההוא נהורא דנפיק ולא פסק.

466. קל כרוזא נפיק, אתערין קדישי עליזין, אתערין עמא קדישא, דאתבזור לעילא ותתא. אתערין זודותא לקדמות מאריכון. אתערין בזודותא שלימתא. אודמנו בתלת זודון, דתלת אבהן. אודמנו לקדמות מהימנותא, דזודותא דכל זודותא. זכאה זולקכון, ישראל קדישין, בעלמא דין ובעלמא דאתי. דא הוא ירותא לכון, מפל עמים עובדי עבודת פוכבים ומזלות. ועל דא כתיב, ביני ובין בני ישראל.

466. קול הכרוז יוצא: התעוררו קדושים עליזים, התעוררו העם הקדוש שנבחר למעלה ולמטה, עוררו שמחה בנגד רבונכם, התעוררו בשמחה שלמה, הזדמנו לשלש שמחות של שלשת האבות, הזדמנו לקראת האמונה של שמחת כל השמחות. אשרי חלקכם, ישראל קדושים, בעולם הזה ובעולם הבא! זוהי ירשה לכם מכל העמים עובדי עבודת פוכבים ומזלות. ועל זה כתוב ביני ובין בני ישראל.

467. אמר ר' יהודה, הכי הוא ודאי. ועל דא כתיב זכור את יום השבת לקדשו וכתוב (ויקרא יט) קדושים תהיו כי קדוש אני יי. וכתוב, (ישעיה נח) וקראת לשבת ענג לקדוש יי מכובר.

467. אמר רבי יהודה, כך הוא ודאי. ועל זה כתוב זכור את יום השבת לקדשו, וכתוב (ויקרא יט) קדושים תהיו כי קדוש אני ה'. וכתוב (ישעיה נח) וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכבוד.

468. תאנא, בהאי יומא, כל נשמתיהון דצדיקייא, מתערין בתפניקי עתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. ורוזא זודא בענונא דההוא עתיקא קדישא מתפשטא (ההוא מתפשט) בכלהו עלמין, וסלקא ועזתא, ומתפשטא לכלהו בני קדישין, לכלהו זטורי אורייתא, וזיזין בניזוא שלים, מתנשי בכלהו, כל רוגזין, כל דינין, וכל פולזין קשין. דא הוא דכתיב, (ישעיה יד) ביום הניזו יי קר מעצבך ומרגזך ומן העבודה הקשה.

468. שנינו, ביום הזה כל נשמות הצדיקים מתעדינים בתפנוקי העתיק הקדוש, נסתר כל הנסתרים, ורוח אחת מהענג של אותו העתיק הקדוש מתפשטת (ההוא מתפשט) בכל העולמות, ועולה ויורדת, ומתפשטת לכל הבנים הקדושים לכל שומרי התורה, ונחים במנוחה שלמה, נשפחים מכלם כל הרגזים, כל הדינים וכל העבודות הקשות. זהו שכתוב (שם יד) ביום הניח ה' לך מעצבך ומרגזך ומן העבודה הקשה.

469. בניני כה, שקיל שבתא לקבל אורייתא, וכל דזטיר שבתא, כאילו זטיר אורייתא כלא. וכתוב (ישעיה נו) אשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם יזויק בה שומר שבת מוזלכו ושומר ידו מעשות כל רע. אשתמע, דמאן דזטיר שבת, כמאן דזטיר אורייתא כלא.

469. משום כך שקולה שבת בנגד התורה, וכל מי ששומר שבת באלו שומר את כל התורה. וכתוב (ישעיה נו) אשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם יחזיק בה שומר שבת מחללו ושומר ידו מעשות כל רע. נשמע, שמי ששומר את השבת כמי ששומר כל התורה.

ברוך יי לעולם אמן ואמן